

Ieder het zijne

Door Christian Deterink

I. New York, 2 november 2013

Trelawney Mandel

Het liep tegen de avond toen de steenrijke internetmagnaat Trelawney Mandel de lift uit stapte. Hij liet de lange blondharige man met wie hij de claustrofobische ruimte voor enkele momenten had gedeeld, voorgaan en bromde een korte groet ter afscheid, terwijl hij inwendig een vloek moest bedwingen. Juist hier, zo dicht bij zijn heiligdom, wilde hij het liefst helemaal niet opgemerkt worden. Wat als iemand hem onverhoopt herkende? Hij had wel maatregelen genomen door de kraag van zijn verlopen regenjas hoog op te trekken en zijn hoed ver over zijn hoofd te trekken, maar je kon nooit zeker genoeg zijn. Want het zou wel verschrikkelijk zonde zijn als iemand achter dit adres zou komen, dat hij voor vrijwel iedereen, zelfs voor zijn eigen vrouw, verborgen hield. Zijn heiligdom!

Hij keek toe hoe de blonde man zonder omkijken in één van de andere appartementen verdween en enigszins gerustgesteld liep hij naar de voordeur van zijn eigen appartement. Hij drukte de sleutel in het slot, stapte vlug naar binnen en sloot direct de deur achter zich. Hij bevond zich in het kleine halletje dat hij na aankoop van dit appartement had laten installeren. Hij wist dat hij een halve minuut had voor de volgende veiligheidsmaatregel. Verlicht door slechts een zwak licht aan het plafond, boog hij zich over het beeldscherm dat in een muur verzonken was. Zijn vingers vlogen over het beeldscherm om het paswoord in te voeren. Op het scherm lichtte de melding op dat de irisscan werd voorbereid. Snel boog hij voorover en legde zijn hoofd in de beugel die tegelijkertijd uit de muur tevoorschijn was gekomen. Een moment later gleden veelkleurige laserstralen over zijn gezicht. Mandel kwam weer overeind en de standaard trok zich zoemend terug in de muur. Even gebeurde er niets en Mandel wierp een blik op zijn horloge. Het was al laat zag hij, hij zou niet meer dan een uurtje de tijd hebben. Er klonk een bliep-geluidje en op het scherm verscheen de melding: "Access granted!". Op vrijwel hetzelfde moment klonk er de scherpe metalen klik waarvan Mandel wist dat het de vergrendeling van de deur was. "Sesam open u", dacht hij, "tijd om de schatkamer binnen te treden!" En hij opende de deur en stapte naar binnen.

Hij kwam terecht in een grote ruimte waarin alles; het hoogpolige tapijt, de muren, de plafonds en zelfs de spaarzame meubels een witte kleur had. Tegelijk met het binnenkomen was een ingenieuze verlichting aangegaan die het geheel smaakvol verlichtte in een prettig gelige tint en die meteen subtiel de aandacht vestigden op verreweg de belangrijkste voorwerpen in de ruimte. De enige voorwerpen die niet wit waren: zijn schilderijen! Mandel voelde zich, net als zoveel vaker, overweldigd door de aanblik van al die prachtige werken die hij had samengebracht, hier in zijn geheime heiligdom. Nadat hij zijn jas en hoed achteloos achter zich liet vallen op een witte fauteuil, schreed hij de ruimte door, de aanblik van al die werken in zich opnemend. De twee Picasso's om mee te beginnen, een Renoir gebroederlijk naast een Monet en natuurlijk enkele werken van Willem de Kooning. Verderop hing het meer abstracte werk, zoals de Malevitsjen, een enkele Appel en, als eindpunt van deze evolutie, zijn beide Rothko's.

En dan was zijn pronkstuk, dat op een prominente plaats hing, nog niet eens benoemd: het schilderij 'Portret van Dr. Gachet' van Vincent van Gogh. Mandel glimlachte toen hij terugdacht hoe hij enkele maanden geleden het werk had kunnen aankopen via een tweetal eigenaardige Nederlandse kunstdieven. Zij hadden hem verzekerd dat ze het werk hadden ontvreemd van een Russische oliemagnaat, ene Oleg Droebetskoj, die het naar verluid op zijn beurt had gestolen van de Japanse verzamelaar Saito. Ach, het maakte hem eigenlijk allemaal weinig uit. Het enige wat uitmaakte was dat het hem een intens genoeg gaf dat hij één van de duurste schilderijen ter wereld bezat en dat vrijwel niemand ter wereld daarvan op de hoogte was. Met een tevreden zucht zakte hij neer op de witleren bank die centraal in zijn heiligdom stond en liet zijn ogen dwalen over de pracht die zijn schilderijen hem boden. In extase...

Luca Tonetti

"He he, eindelijk gaat hij weg!", verzuchtte Beaker, starend uit het raam van hun auto, die al geruime tijd geparkeerd had gestaan aan de straatkant. Luca keek vanaf de achterbank toe hoe diens hoofd meebewoog met de in een grijze regenjas gehulde man die zojuist het appartementencomplex aan de overzijde van de straat was uitgestapt en over het trottoir weg liep.

"Het is hem inderdaad", zei Butch naast hem. Luca hoefde niet te vragen op wie hij doelde. Daarvoor hadden ze allemaal de laatste tijd iets teveel gezien van Trelawney Mandel, de steenrijke internetmagnaat die ze wilden beroven. Luca kon zelfs met zekerheid voorspellen dat de man het metrostation Lowery Street zou binnenlopen, hier de metro zou pakken tot Times Square, vervolgens zou overstappen op lijn E en bij Columbus Circle weer naar boven zou gaan. Vanaf hier was het maar een klein stukje lopen naar zijn riante penthouse met uitzicht op Central Park.

“Kijk hem eens gelukkig weg lopen, totaal onwetend van wat hem boven het hoofd hangt”, zei Angie, de vierde en laatste in hun gezelschap met een brede grijns. Zij zat voorin naast Beaker, die zoals altijd achter het stuur zat.

“*Ignorance is bliss*”, gromde Luca, die meteen van dit gezegde had gehouden vanaf de eerste keer dat hij het had horen gebruiken in de film ‘The Matrix’.

“We wachten nog enkele minuten, voor de zekerheid”, zei Butch. De toon waarop hij dit zei verried zijn rol als natuurlijke leider van het groepje. Een rol die iedereen zonder meer van accepteerde, overigens.

Glimlachend besepte Luca dat het best bijzonder was hoe iedereen in hun groepje elkaar naadloos aanvulde. Zo was Beaker hun technische meesterbrein, was Angie de vlotgebekte bluftante die met haar charme alles bij iedereen voor elkaar kreeg en was hij ten slotte degene die alle naadloos plande en organiseerde. En hij was de man geweest natuurlijk, die hen op het spoor van Trelawney Mandel had gezet. Hij had immers geweten dat dit de man was die het schilderij ‘Portret van Dr. Gachet’ had gekocht, meer dan anderhalf jaar geleden. Maar goed, zijn clubje, hij was er heel tevreden mee. De samenwerking was de laatste maanden zonder meer vruchtbaar geweest, eigenlijk al sinds de eerste dag dat ze waren begonnen met de voorbereiding van hun meesterstuk: de roof van een verzameling schilderijen met een geschatte waarde van minimaal 350 miljoen dollar. Ze waren zelfs naar elkaar toe gegroeid en Luca had ergens het gevoel dat hij hen zelfs zou gaan missen als eenieder na afloop zijns of haars weegs zou gaan.

“OK, iedereen weet hoe die straks moet handelen”, zei Butch, “We moeten snel zijn. De hele verdieping is nu leeg, maar we weten niet hoe lang dit gaat duren. Bovendien weten we niet hoe snel de trawanten van Bezuchov weer opduiken. We kunnen ons geen fouten veroorloven!”

Ze bromden instemmend. Inderdaad werd het nu spannend. Vanavond hadden ze eindelijk de omstandigheden waar ze al ruim een week op wachtten. Hun grote truc, die ze maanden geleden bedacht hadden, zou daarom nu in werking kunnen worden gesteld. Maar het zou lastig worden, ook al omdat ze zo onfortuinlijk waren de Russische Maffia achter zich aan te hebben als gevolg van een eerder akkefietje. *Mad Vlad Bezuchov*, de maffiabaas die naar verluid de overtreffende trap vormde van Ivan de Verschrikkelijke, vormde voor hun nog een extra obstakel, alsof het allemaal al niet moeilijk genoeg was.

Maar goed, het verhoogde de uitdaging, had Butch hierover vol bravoure uitgeroepen. Luca wist dat hij gelijk had, want als hun plan lukte, dan wist hij zeker dat hij een opwindend verhaal te vertellen had als hij ooit als tevreden oude man één van zijn kleinkinderen op zijn knie zou trekken. Dat was toch het minste!

“Clam Diggers!”, riep Beaker die in een achterwaartse beweging zijn hand hief. Luca moest alweer glimlachen. ‘Clam Diggers’ was naam die ze ooit gekscherend aan zichzelf gegeven hadden. Met een beetje goeie wil kon je dit vertalen als ‘oestergravers’, waarin het

zogenaamd 'geheime' appartement van Mandel dan natuurlijk de oester was en diens schat aan schilderijen de parel. Maar óók was het de naam van een schilderij van Willem de Kooning, een werk dat tientallen miljoenen waard was en dat zich op nog geen 100 meter van hun bevond, als deel van Mandel's verzameling. Het leek wel of het door alle muren heen naar hen lonkte en smeekte om te worden meegenomen, had Butch, die een groot fan was van De Kooning, eerder die avond nog opgemerkt.

Clam Diggers dus! In koor herhaalden ze de strijdkreet en gaven elkaar een high five. Het was tijd op te beginnen!

Of zoals ze hier in New York dan zeiden: *"Let's get this show on the road!"*

II. New York, 6 november 2013

Walden Stevenson

De oude man maakte een rusteloze indruk, zoals hij daar in zijn versleten luie stoel zat te wippen. Zijn magere handen bewogen rusteloos in zijn schoot alsof ze onafhankelijke wezens waren. Zijn ongefocuste ogen keken in het niets terwijl hij met een krakende en bevende stem uitbracht: "Ik blijf het herhalen, Josh, dit is niet mijn huis. Alles voelt anders, het ruikt anders. Ik bevind me ergens anders. Ik weet het zeker!"

Josh, die tegenover hem zat op de poef, probeerde hem te peilen maar vond niets in het gezocht van zijn vader waar hij meer uit kon afleiden. In afschuw schudde hij zijn hoofd. Het was zover: er was gebeurd wat ze altijd al hadden gevreesd. Het zat immers ook al in de familie. De verhalen over tante Tookie kende hij maar al te goed. Hoe ze elke dag weer lukraak spullen was begonnen in te pakken, in de volste overtuiging dat ze in een vakantiehuisje zaten en dat het tijd was om weer naar haar eigen huis te gaan. Wat natuurlijk een waan was. Haar man was er zelf bijkans gek was geworden.

En dan nu was ook zijn eigen vader aan het dementeren. Josh streek over zijn gezicht, ademde langzaam uit en zei: "Maar pa, waarom zeg je dat toch, je bent toch thuis? Waarom zou ik tegen je liegen? Dit is de plek waar je al ruim tien jaar woont! Je appartement 16-3, op de zestiende verdieping van het Archstone Residence! Er is echt niets veranderd!"

Na een korte pauze voegde hij toe: "Of het moet zijn dat ze beneden nu blijkbaar eindelijk klaar zijn met klussen, zoals de vorige weken het geval was. Misschien ben je daar wel onrustig door, dat het nu eindelijk weer een beetje stil is..."

"Nee", zei zijn vader, die driftig met zijn vuisten op de armleuningen sloeg, "Nee! Dat is het niet. Ik ben echter ergens anders. Ik weet het zeker. En loop me niet te koeioneren, Josh!"

Josh zuchtte diep. Wat viel er nog te zeggen? Ergens in het hoofd van die arme man was een schakeltje gebroken, of was er een zekeringetje doorgebrand of zo. Er had onherstelbare

schade plaatsgevonden in ieder geval. Hij realiseerde zich maar al te goed dat het vanaf hier snel bergafwaarts zou gaan. Tante Tookie had redeloze woedeaanvallen gehad toen mensen hadden geprobeerd haar van haar rotsvaste overtuiging te krijgen. Ze was daarnaast gaan rondzwerven in de buurt, in een vruchteloze wanhopige zoektoch naar haar werkelijke eigen huis. Hoe vaak had de politie haar dan weer niet uiteindelijk thuis moeten afleveren?

En nu was dat alles ook het voorland voor zijn eigen vader. De trotse Walden Stevenson, die ooit een bedrijf had geleid met 120 medewerkers. Die een prachtige vrouw had gehad, twee mooie kinderen, een riante villa in de Hamptons. Maar toch was er nu slechts nog dit van hem over: een sterk vermagerd, nerveus, verward en driftig oud mannetje. Hij had zijn vrouw al verloren, één van zijn twee kinderen en was inmiddels al praktisch blind geworden. En nu ook nog dit: dementie. *Life is a bitch!* De onrechtvaardigheid van dit alles stak Josh. Ieder het zijne, had zijn vader vroeger zo vaak gezegd en dat was waar natuurlijk, maar dit was teveel, teveel voor één man.

Josh pakte zijn vaders rusteloze handen stevig vast en zei: "Natuurlijk probeer ik je niet te koeioneren, pa. Rustig maar. Je bent gewoon even wat verward. Slaap er maar gewoon een paar nachtjes over, dan gaat het daarna vast beter."

Zijn vader brabbelde bozig iets onverstaanbaars, maar leek te kalmeren door het fysieke contact. Josh stond op en omhelsde zijn vader. "Ik hou van je, pa". Maar toen hij hem kuste op een rimpelige wang, voelde het aan als een Judaskus, want hij wist dat hem iets te doen stond wat zijn vader niet leuk zou vinden. Een goed verzorgingstehuis voor hem zoeken...

Melanie Hadley

"Wat ben je toch een schat", koerde Melanie Hadley, die zich nog dichter tegen Dominick Fuller aanvleide, bijna alsof ze inmiddels al volop midden in het liefdesspel verzeild geraakt waren.

Dominick schoof iets naar achteren op de bank waarop ze zaten en ontweek voor even subtiel haar zoekende lippen. Altijd goed om nog even 'hard to get' te spelen, immers. Pas na enige tijd liet hij het toe dat ze hem kuste. Hij probeerde zich af te sluiten voor haar onaangename adem, die altijd smaakte naar oude sigaretten, en beantwoordde haar zoen op een wijze die hopelijk bij zijn tegenpartij overkwam als gulzig. Ja, het was hard werken, wat hij deed, dat beseften veel mensen niet. Maar de beloning was er dan ook naar, tenminste, dat hoopte hij.

Hun zoenende monden verwijderden zich weer van elkaar en Dominick was blij dat hij weer vrij kon ademhalen. Ze keken elkaar recht in de ogen en zoals altijd probeerde hij het mooie van Melanie te herkennen. En dat was er best wel, want op foto's had hij kunnen zien dat ze dertig jaar geleden best een lekker ding geweest; toen ze zeg maar ruwweg even oud was geweest als hij nu. Het nadeel was alleen dat dertig jaar een lange periode was; een periode

waarin het verval ruimschoots de tijd had gehad vat te krijgen op haar inmiddels bijna 70-jarige lijf: door de huid te rimpelen, de volle lippen te laten verschralen en de haren te laten vergrijzen en broos te laten worden. Als hij naar Melanie keek, dan moest hij veel moeite doen om niet in te zien dat de zwaartekracht allang het pleit bij Melanie had gewonnen: haar wangen waren ingezakt, ze had een onderkin van week vlees gekregen die Dominick bij voorkeur niet aanraakte en de pittige bh's van dure kant die ze nog steeds droeg konden niet langer verhullen dat haar toch al niet erg volle tieten lusteloos omlaag hingen, als vermoede soldaten die de strijd hadden opgegeven.

Nee, goed beschouwd was er maar één ding dat nog fier overeind stond bij Melanie, en dat was haar stalen kredietwaardigheid. Kortgezegd: ze was *'filthy rich'*. De weduwe van Bradford Hadley was goed achtergelaten door haar man, een steenrijke industrieel die het zelfs tot senator geschopt had. Iets beter zelfs dan redelijkerwijs kon worden aangenomen, want senator Bradley had zich in zijn jaren van publieke dienstvaardigheid rijkelijk laten betalen door de Italiaanse maffia om hun zaakjes veilig te stellen.

Het had Melanie Hadley zeker geen windeieren gelegd, in ieder geval. En toen ze huilend voor diens graf had gestaan, waren die tranen in ieder geval niet geplengd uit zelfmedelijden in het besef dat ze zou terugvallen naar de bedelstaf. Nee: zij wist allang dat haar toekomstige levenspad met goud belegd was en dat ze in haar leven geen dag meer hoefde te werken.

Niet dat ze ooit een betaalde baan had gehad overigens, maar Melanie had vaak genoeg tegen Dominick verteld over haar zware leven als senatorenvrouw, met al die recepties, bijeenkomsten en gala's. Hij had natuurlijk begrijpend geknikt, zijn gezicht plooiend in de 'medeleven'-stand, maar er intussen het zijne van gedacht.

Melanie's knokige hand, waarvan diverse vingers waren gedecoreerd met behoorlijke joekels van ringen, gleed over zijn overhemd richting beneden. Het oude besje had iets van het oude vuur teruggevonden, bedacht hij zich zonder veel vreugde. Toen haar glijdende hand, als een verraderlijke leguaan, bij zijn lies was aangekomen, hield hij haar glimlachend tegen. "Een moment, schat, ik heb iets leuks voor je!" Ze keek beteuterd naar hem omhoog toen hij zich onder haar uit worstelde en opstond van de bank. Snel stopte hij zijn overhemd weer goed.

"Maar ik hoef niets van je", teemde Melanie, "alles wat ik nodig heb van je, heb je al bij je... en de hoofdprijs zit verborgen achter die rits van je..." Ze maakte een vage wijzende beweging zijn kant op om haar toch al weinig subtiele seksuele toespeling onnodig te verduidelijken.

"Een moment, suikerspinnetje, ik weet zeker dat je het leuk vind", zei Dominick zo zoetsappig mogelijk.

Melanie wist dat schijnbaar nog niet en werkte zich snuivend overeind uit de bank. Ze reikte voor zich en haalde een doosje sigaretten uit een pakje. Ze rookte van die ultradunne

sigaretten en nu ze er weer een opstak, balancerend tussen haar magere vingers, moest hij opeens denken aan een flardje songtekst uit 'Killer Queen' van Queen die hij zich meende te herinneren: *'she smoked just like a baroness'*.

Ja, en dan is Melanie zeker mijn *Killer Queen*, dacht Dominick smalend. Hij liep de woonkamer uit en ging naar de gastenslaapkamer. Hier sloot hij de deur snel achter zich en knilede meteen neer voor het logeerbed. Gehaast stak hij zijn handen onder de matras, in de volste verwachting met een greep beet te hebben.

Hij vond echter niets.

Zijn handen schoten verder en nog verder onder de matras. Nog steeds niets! Maar hier had hij toch die waardepapieren achtergelaten die hij eerder uit haar kluis had weten te stelen!

Hoe konden die weg zijn? Opeens in paniek stond hij op en wierp het hele matras op zijn zij. Er bevond zich echter niets tussen de matras en de lattenbodem.

Hoe kon dit gebeurd zijn? De mogelijkheden schoten door Dominick's hoofd. Hij had de papieren hier vijf dagen geleden neergelegd, bij zijn vorige bezoek, dat was zeker. Maar wie had ze dan weg genomen? De schoonmaakster kon het niet gedaan hebben, want die kwam maar eens in de week en was toen net die dag geweest. Voor de rest had Melanie geen bezoek gehad in de voorgaande dagen, voorzover hij wist en zelfs als dit wel het geval was, had geen van die gasten natuurlijk aanleiding om onder matrassen te gaan kijken.

Dit liet maar één mogelijkheid over. Melanie ze zelf weggehaald. Maar dat kon alleen maar betekenen dat ze zijn spel doorzien had en had geweten dat hij de waardepapieren uit haar kluis had ontvreemd. Vervolgens had ze de papieren hier teruggevonden. Maar waarom had ze hem dan niet uitgemaakt voor de dief die hij was en hem de deur gewezen? Dat was heel raar...

Er kroop opeens een gedachte in zijn hoofd. Speelde ze misschien een pervers spelletje met hem? Had ze altijd zijn ware bedoelingen geweten? Waren de rollen in werkelijkheid omgedraaid? Was hij hier niet hij de bedrieger, door een bejaarde vrouw in te palmen en te bestelen, maar was zij dat, door hem in de waan te laten dat liep zoals gewild en met hem te spelen zo lang het leuk was?

Hij liet het scenario spelen door zijn hoofd, maar hij vond het toch moeilijk om het te plaatsen bij Melanie, die hij toch had leren kennen als een weinig opmerkzaam en niet al te intelligent prijsvrouwje.

Maar toch zat het hem absoluut niet lekker en Dominick voelde de frutstratie in zich oprijzen dat zijn plannetje nu doorkruist was. Met een paar boze halen trok hij de matras weer op zijn plaats en fatsoeneerde hij het dekbed. Hij moest dit laten bezinken en overdenken, besefte hij. Alleen. Thuis.

Hij sloot de deur van de slaapkamer achter zich en liep de woonkamer binnen. Hier zat Melanie nog precies zoals hij haar had achtergelaten. Heel subtiel trekkend aan een sigaret

met het bekakte airtje van iemand van adel, een baronesje inderdaad. Ze keek vragend naar hem op.

Dominick hief zijn handen, "Het spijt me Melanie, er is opeens iets tussengekomen. Ik moet nu gaan!"

"Maar schat, was is er?"

"Niets. Ik bel je nog." Dominick boog voorover en drukte een snelle kus op Melanies lippen. "Tot ziens", zei hij nog snel, terwijl hij zich spoedde naar de uitgang. Weg hier, was alles wat hij kon denken, terwijl zijn gevoel voor onraad steeds sterker werd.

Hij liet de voordeur met een klap achter zich dichtvallen. De deur waarop het koperen plaatje was bevestigd met de inscriptie '16-1. Ms. M.S.T. Hadley', zoals hij al zovele malen had gezien. Hij zou zich niet verbazen als er nu zou staan 'Killer Queen'. Hij ging echter niet meer terug om het te controleren.

Harrison Bates

Harrison Bates liet zich met een diepe zucht achterover op het bed vallen. Het matras was een beetje te zacht naar zijn smaak, maar voelde toch lang niet beroerd aan. En bovendien was het beter dan menig hotel, besepte hij. Hij staarde enkele momenten naar het plafond, dat rijkelijk was versierd met rozetten en wachtte totdat zijn hoofd weer enigszins tot rust was gekomen.

Het was een drukke dag geweest bij Goldman Sachs. Zoals altijd trouwens, want bij zijn werkgever werd nu eenmaal het maximale van elke medewerker gevegd. Niet dat hij hier moeite mee had. Hij vond het niet meer dan logisch dat de lat akelig hoog werd gelegd.

Goldman Sachs was immers niet zo maar een bedrijf, nee, het was veel meer dan dat...

Harrison wist nog precies hoe hij zich had gevoeld toen hij als jonge hond aangenomen was als effectenhandelaar. De euforie over het gevoel toe te worden gelaten tot de eredivisie. De top van de zakenbankenwereld. Voor Harrison was Goldman Sachs veel meer dan een werkgever, het was een lotsbestemming, een totaal andere wereld, een nieuw leven bijna. Harrison maakte vaak de vergelijking met het leger. Zoals soldaten hun wereld verdeelden tussen het leven in het leger en het leven daarbuiten, het 'burgerleven', zo voelde Harrison dat ook. Hij en al zijn collega's bij Goldman Sachs waren immers net zo goed soldaten, of sterker nog: de absolute elitetroepen van de zakenwereld. En ook zij voerden een nietsontziende oorlog. Het was dan wel geen echte, met geweren en kanonnen, maar hun oorlog was even gruwelijk en bloederig, zo niet bloederiger.

En net als militairen bezag Harrison de wereld buiten zijn eigen kring, buiten Goldman Sachs dus, met het bijpassende dedain. Daarbuiten, daar was de 'burgerwereld' en die wereld was gevuld met onwetende burgers; hulpeloze schapen die niet wisten welke strijd er

boven hun hoofden werd uitgevoerd. 'Muppets' werden die mensen bij Goldman Sachs ook wel geringschattend genoemd.

Harrison had trouwens geen enkele moeite met dit wereldbeeld, dat bij Goldman Sachs gemeengoed was. Nee, hij was het ermee eens en handelde er zelf ook volop naar. Zo had hij vorig jaar enorme winsten kunnen boeken met het speculeren op de financiële malaise in Griekenland. Die dwaze Europese Unie had de ontstane tekorten met miljarden moeten aanzuiveren om hun zwakke broeder te redden. Maar niemand had zich ten volle gerealiseerd dat al het geld dat uit dat 'arme' Griekenland was geperst, ook ergens naar toe was gestroomd. Naar vooral Goldman Sachs dus, die enorm aan de hele crisis had verdiend. Miljarden! Dat door hun werkwijze miljoenen Grieken in een loodzware recessie waren geduwd met alle schrijnende gevolgen van dien, daaraan had Harrison maling. Dan hadden ze maar niet zo onnozel moeten zijn. Hij stond in zijn volste recht om aan hun domheid te verdienen, dat was nou eenmaal het recht van de sterkste! Want uiteindelijk was er maar één natuurwet, de wet van de jungle. En hier was Goldman Sachs het machtigste roofdier, de koning van de jungle.

Harrison stond op van het bed en schopte zijn schoenen uit. Hij liep de woonkamer in en schonk zichzelf een glas whisky in van het drankentafeltje in de hoek. Vergenoegd liet hij de drank door zijn mond spoelen. 'Dit is het leven', dacht hij tevreden. Goldman Sachs zorgde prima voor haar personeel, besepte hij, maar goed: hij had ook niet anders verwacht. Hij werkte normaliter in Chicago, maar was voor een week op bezoek bij het hoofdkantoor in New York. En hier was hem meteen een kosteloos verblijf aangeboden in één van de diverse appartementen die het bedrijf in de stad bezat. Archstone Residence, de zestiende verdieping. Een appartement van 150 vierkante meter en drie slaapkamers. Maar het meest spectaculaire was het verbluffende uitzicht op Manhattan vanuit het woonkamerraam. Harrison bleef even voor het raam staan terwijl hij de whisky door zijn glas liet bewegen. Ja, je kon het slechter treffen, dat was duidelijk. Wat dat betreft verliep zijn verblijf in 'The Big Apple' echt perfect. Vlekkeloos!

Nou, vlekkeloos... Het enige smetje was dan misschien die gekke zoektocht naar zijn appartement. Toen hij door de taxi was afgeleverd op zijn verblijfadres, had hij per ongeluk de knop van de verkeerde verdieping ingedrukt in de lift. De vijftiende in plaats van de zestiende. Hij merkte het pas toen de deuren al open schoven en hij in de hal stond. Hij was meteen terug gestapt de lift in en had vervolgens de goede knop ingedrukt. Het gekke was echter dat er vervolgens niets leek te gebeuren. Hij drukte de knop nog enkele keren in zonder resultaat, totdat na enkele momenten de deuren weer open gingen en hij weer in een naar zijn idee volstrekt gelijksoortige hal stond, wat dus nog steeds de vijftiende verdieping moest zijn. Hij was al begonnen te vloeken op de idioot die hier de lift had geïnstalleerd, toen zijn blik viel op het dichtstbijzijnde adresplaatje: "16-1". Zat hij dan toch op de goede

verdieping? Hij was toch maar naar de deur van 16-4 gelopen, het nummer van zijn appartement en tot zijn verbazing had de sleutel gewoon gepast.

Ach, hij zal zich wel vergist hebben, besloot hij, alle hallen in het gebouw leken zeker op elkaar. Harrison schudde de gedachten van zich af en schonk zichzelf nog weer een keer in. Vanavond was er geen tijd om zich zorgen te maken, nu moest hij ontspannen! Hij had het verdiend!

Hij zat net in een fauteuil te lurken aan zijn whisky, toen de bel ging. Hij was niet verbaasd. Hij had immers een uurtje geleden niet voor niets die exclusieve escortservice gebeld voor wat vrouwelijk gezelschap. Met een brede grijns op zijn gezicht stond hij op.

Trelawney Mandel

Torsten Wetterau liep door de ruimte en bekeek hier en daar de muren van dichtbij terwijl hij op het zelfde moment een mobieltje tegen zijn oor gedrukt hield en luidkeels een telefoongesprek voerde.

“Maakt je niet uit wat je doet. Zoek het uit tot de bodem”, blafte hij op een toon die geen tegenspraak duldde.

Trelawney Mandel, die krachteloos op de witte bank zat, merkte dat Wetterau nog bleker oogde dan normaal. En dat zei veel, want de man had al een hele lichte tint, zelfs zijn haar was bijna wit. Mandel had nooit begrepen of hij nu ook echt een albino was en had het ook nooit gevraagd. Wetterau was namelijk geen man waar je een gezellig gesprek mee hield. De man stond in New York wel bekend als ‘*The Phantom*’, de schim. Een spijkerharde ex-mariniër van Duitse oorsprong, die een nieuw leven was begonnen als huurling en als zodanig ook werd geroemd en gevreesd. Zijn principes waren even rechtdoorzee en onverbiddelijk als zijn methodes en juist om die reden had Mandel hem ingehuurd om de beveiliging van zijn heiligdom te organiseren. De man had zich voortreffelijk van zijn taak gekweten, maar Wetterau was hiermee natuurlijk wel één van de zeer weinige ingewijden van zijn geheim geworden.

Ten minste, zijn gebroken geheim, want er waren ongenode bezoekers in het appartement geweest. Inbrekers die al zijn schilderijen hadden ontvreemd!

Gestolen!

Mandel kon het nog steeds niet geloven. Een kleine week geleden was er nog niets aan de hand geweest. En nu? Nu deden slechts de haakjes waaraan ze hadden gehangen, herinneren aan de schilderijen. Zijn hele appartement was leeggeroofd en alle lege plekken op de muur schroelden stuk voor stuk pijnlijk in zijn ziel. Hij was dichtbij een shock geweest toen hij eerder deze dag de ontdekking had gedaan en was nog steeds niet van de mokerslag hersteld. Het enige constructieve waartoe hij tot staat was geweest was het plegen van één telefoontje; naar Wetterau, met het verzoek onmiddellijk te komen. Hierna was hij

krachteloos ineengezakt op de grond alsof al zijn levenskracht was opgenomen in zijn schilderijen, alsof hij een soort geperverteerde versie van Dorian Gray was.

Het was ook zo vreemd! Hoe waren de dieven achter zijn geheim gekomen? En hoe hadden ze zijn beveiligingssysteem omzeild? Want dat was helemaal niet afgegaan! En hoe hadden ze de tijd gehad al die schilderijen van hun verankering aan de muur te krijgen? Het was onbegrijpelijk...

Even speelde Mandel met de gedachte dat het Wetterau zelf was die hem het kunstje had geflikt, maar dat kon hij niet geloven. Daarvoor maakte de Duitser nu ook zelf een veel te ontdane indruk. En bovendien paste zo'n soort bedrog helemaal niet bij de vreemdsoortige principes die de man zichzelf oplegde; daarvoor kende Mandel hem inmiddels te goed.

Nee, het was iemand anders...

Mandel werd opgeschrikt door de beltoon van Wetterau's telefoon. De Duitser nam op met een soort woedende blaf en luisterde hierna ingespannen naar wat de beller te vertellen had.

Hij knikte verwoed, stelde nog enkele korte vragen en verbrak ten slotte de verbinding.

Hierna draaide hij zich om naar Mandel; "We weten wie het gedaan heeft, meneer Mandel."

Trelawney veerde zoweer iets op van de bank, "Wie?", kraste hij schor.

"Mad Vlad Bezuchov", zei Wetterau op grimmige toon.

Mandel schrok op; "Het hoofd van de Russische Maffia?" Net als eenieder in deze stad kende hij hun reputatie. Voor hun leek het geweld geen middel om iets te bereiken, nee: ze leken er zelfs van te genieten.

"Correct", zei Wetterau.

"Hoe weet je dit", vroeg Mandel zacht.

"Het kan niet anders. Die vingerafdrukken die ik heb gevonden op de deur?"

Trelawney knikte. Wetterau was in de afgelopen uren onder meer als een heuse CSI-medewerker bezig geweest met kwastjes en stof en had uiteindelijk een paar heel duidelijke afdruk gevonden, precies op een deurpost, bijna alsof ze daar express achtergelaten waren. Hij had ze gefotografeerd en met zijn smart-phone doorgestuurd naar een contact van hem.

"Die blijken te zijn van Fjodor Orgov."

Mandel keek Wetterau vragend aan.

"De tweede man van Bezuchov", legde Wetterau snel uit.

"Aha", zei Mandel langzaam terwijl hij nadacht over de consequenties. Enkele momenten drukte hij zijn handen voor zijn ogen, voor hij die weer weghaalde en schuin opkeek naar Wetterau.

"Dit kunnen we niet over ons heen laten gaan", gromde hij.

Wetterau knikte instemmend.

"We moeten erop af, we moeten die schilderijen terug halen", voegde Mandel eraan toe.

Weer knikte Wetterau, met die kenmerkende koude blik van hem. Ze zwegen enkele beladen momenten, totdat Mandel uitsprak wat ze eigenlijk allebei al wisten. De ultieme consequentie van de ramspoed die over hen was uitgestort.

“Trommel zoveel mogelijk mannen op”, gromde Mandel, “We hebben een oorlog te voeren!”

III. New York, 10 november 2013

Luca Tonetti

Luca moest, toen hij het zware in plastic gewikkelde pakket uit de kofferbak van zijn auto liet vallen, terugdenken aan de profetische woorden die Butch enkele weken geleden had uitgesproken: “In een operatie gebeurt er altijd iets volstrekt onverwachts. Iets wat je nooit hebt kunnen zien aankomen. Deze klus zal niet anders zijn en daar moeten we ons op voorbereiden!”

Woorden die helaas maar al te waar waren, maar zelfs Butch had toch niet kunnen bevroeden dat er hun dit zou staan te wachten. Dat ze zouden beginnen met het uitvoeren van een ingenieuze kunstroof en dat ze zich op een avond in een bos in ‘upstate’ New York zouden terugvinden, belast met de taak om van een in plastic gewikkeld lijk af te komen! In de stromende regen ook nog eens.

“Draag haar hier naar toe”, beval Butch, die zojuist uit het bos kwam lopen in kleren die inmiddels doorweekt was van het water.

Luca boog zich grommend voorover en pakte het pakket ter hoogte van waar de schouders moesten zitten. Hij gebaarde naar Beaker dat hij de voeten moest pakken en tilde het pakketje omhoog.

“Pfff, dat valt toch nog niet mee voor zo’n iel grietje”, hijgde Luca ingespannen tegen Beaker.

“Dat is wat je zegt dood gewicht”, zei die met een verwrongen grijns, waarmee hij probeerde te maskeren dat hij door de hele toestand zwaar was aangedaan. Want Beaker, met zijn peenrode haar en bleke smalle gezicht, zag er nog witter uit dan anders...

Niet zo gek natuurlijk, want wat hun was overkomen, was ook wel bijzonder gruwelijk. Ze hadden de ontdekking dezelfde ochtend gedaan, in een routineuze check van het gebouw. Beaker had opeens gemerkt dat de voordeur van één van de appartementen op een kier open stond en ze hadden besloten poolshoogte te nemen.

De gruwel die in het appartement op hun wachtte was onbeschrijfelijk. In de woonkamer vonden ze een ravage van omgeworpen meubelstukken en bloedspatten. Maar de slaapkamer was het ergst. De muren waren aan alle zijden bespat met opgedroogd bloed. De

woeste spatten leken wel op het resultaat van het schilderij dat Karel Appel had kunnen maken als hij tijdens het creëren van één van zijn 'action paintings' een heftige epileptische aanval had gehad.

Het leek bijna onmogelijk dat al dit bloed afkomstig was uit het ene lijk dat in een verwrongen pose op het bed lag, tussen het inmiddels scharlaken gekleurde beddengoed. Maar dat dit toch zo was, bleek wel uit het feit dat het lichaam op een afschuwelijke wijze verminkt was. Het lijk was nog net niet volledig uiteen gereten, maar de vraag doemde wel op of dit dan niet ten minste het werk was van een krankzinnig geworden slager, die al zijn uitbeentechnieken op deze proefpersoon had gebotvierd. Het grote vleesmes dat als een groteske statement in haar borst was geplant leek hier een onderstreping van te zijn. Het was een scene uit de hel kortweg, en zo rook het er ook nog eens: een walgelijke weëë lijkenlucht; alsof ze zich in een middeleeuws abattoir bevonden. Beaker was het eerst over zijn nek gegaan, vervolgens Luca en ten slotte zelfs Butch. Om die reden ook hadden ze alle moeite gedaan om te voorkomen dat Angie ook nog het appartement zou betreden. Ze konden in ieder geval haar hier nog buiten houden...

Maar daarmee was het probleem nog niet weg, want dit lijk en dit volledig verwoeste appartement waren wel degelijk helaas hun probleem geworden. En daarom zat er niets anders op om de boel op te ruimen en schoon te maken.

Luca kon zich niet herinneren ooit zo'n smerig karweitje uitgevoerd te hebben. Ze hadden met mondkapjes op gewerkt, maar zelfs hiermee konden ze de verschrikkelijke stank niet tegenhouden. Om die reden liepen ze dus niet alleen het bloed weg te soppen, maar geregeld ook hun eigen braaksel.

En dan was er nog het lijk. Of ja, 'het lijk'? Luca probeerde er wel steeds in die termen over te denken, maar natuurlijk was de verschrikkelijke waarheid dat dit echt ooit een mens geweest. En alhoewel het enige inspanning kostte, herkenden ze een jonge vrouw in het stoffelijke overschot, een knappe vrouw ook nog eens, gekleed in niets meer dan een bepaald pikant jurkje. Maar verder dan dat kwamen ze niet, want ze droeg geen enkele vorm van identificatie op zich.

Ze wisten dus niets beters te doen dan haar in plastic folie te rollen en haar vervolgens in een grote kist het appartementencomplex uit te slepen. En nu waren ze dus hier, voor de laatste akte in deze afschuwelijke klucht.

"Hier moet je zijn", wees Butch. Zijn adem maakte witte wolkjes, zo koud was het geworden in de nog steeds striemende regen.

Luca bekeek waar Butch naar wees en liet bijna zijn last vallen, "Je maakt een grapje", bracht hij bijna ademloos uit. Ze bevonden zich op een open plek aan de rand van een klein meertje, waar het vol lag met vers gehakt hout. Blijkbaar was men bezig hier bomen te rooien,

bewezen ook een lege schaftkeet, een dito tractor en een installatie die Luca meteen had herkend als een hout-versnipperaar, een machine die takken en hele bomen kon ophakken tot stukjes bijna zo klein als zaagsel.

“Absoluut niet, dit de beste manier om van haar af te komen”, zei Butch weer, “We draaien dat geval naar het water, stoppen het lijk erin en vervolgens wordt ze bewerkt tot keurig opgehakte hapjes voor de vissen.”

“Jezus, man”, bracht Luca walgend uit, “dat is walgelijk. Beestachtig!”

Butch draaide zich boos naar hem om en priemde een vinger in zijn gezicht; “Nee, de maniak die haar heeft vermoord is beestachtig. Wat wij doen is niet meer dan het lozen van de restanten. Wat wil je dan? Onze operatie in gevaar brengen?”

“Hij heeft gelijk, Luca”, fluisterde Beaker.

Luca liet zijn hoofd zakken. Hij wist dat ze gelijk hadden, maar toch... Hier had hij toch nooit voor getekend: om zoiets vreselijks te moeten doen? Of om getuige te zijn van zo'n brute moord? Hij voelde boos en verdrietig tegelijk...

“Kom, laat mij maar”, zei Butch op verzoenende toon die een hand op Luca's schouder had gelegd.

En zo hoefde Luca in de slotacte alleen nog maar toe te kijken. Hij zag hoe de versnipperaar werd verplaatst en Beaker het ding vervolgens aan de praat kreeg. Vervolgens tilde Butch samen met Beaker het lijk in de gapende metalen bek van de machine. En ten slotte was begon er een rode regen neer te dalen op het inktzwarte water van het meertje. Een rode regen die zich al snel vermengde met de gewone regen, die alles zou wegspoelen, alsof het allemaal nooit echt gebeurd was.

Tenminste, dat hoopten ze.

IV. New York, 14 november 2013

Walden Stevenson

“Ik wil helemaal niet weg”, zei de vader van Josh Stevenson driftig, terwijl hij met zijn gebalde vuisten op de armleuningen van zijn leunstoel hamerde. Zijn ingevallen gezicht was vervormd tot een boze grimas, die Josh pijnlijk vond om te zien. Hij stond op een afstandje tegen een deurpost toe te kijken terwijl voor de leunstoel de twee vrouwen waren geknield van het verzorgingstehuis ‘Emerald Haven’.

“Meneer Stevenson, bij ons tehuis kunnen we u alle zorg bieden die u nodig heeft”, zei één van de vrouwen op een geruststellende toon.

“Dat is veel beter voor u, dan dat u hier blijft wonen, in uw eentje, dat zou onverantwoord zijn!”, zei de ander, “zeker gezien uw slechte zicht.”

“Maar ik wil het niet, ik wil thuis blijven”, hield de oude Stevenson koppig vol.

Josh streek vermoeid over zijn gezicht toen hij dit hoorde. ‘Thuis’, inderdaad. Want hoe was het mogelijk? Sinds een paar dagen was zijn vader opeens verlost van zijn waan dat hij niet in zijn eigen huis was. Toen Josh eergisteren was langs gekomen voor één van zijn reguliere bezoeken, was zijn vader opeens in een opperbste stemming geweest.

“Het is weer opgelost”, zei hij opgetogen, terwijl hij Josh bij de schouders pakte, “Ik ben weer thuis. Het is weer goed!”

“Maar pa, hoe kun je dat nou zeggen? Dit is gewoon dezelfde plek. Hier woon je al ruim tien jaar. Er is niets veranderd!”

“Nee, dat is niet zo”, zei zijn vader bozig, maar Josh zag aan zijn gezicht dat ook hij in grote verwarring was. Hoe overtuigd zijn vader ook was van zijn mening, ook hij begreep maar al te goed dat zijn verhaal heel vreemd was. Josh had het vermoeden dat ook zijn vader zelf vreesde dat hij zijn verstand begon te verliezen.

“Vader...”, begon Josh, maar hij wist even niet meer hoe hij zijn verhaal moest vervolgen. Hij was hier gekomen om zijn vader in te lichten over het verzorgingstehuis dat hij voor hem had gevonden. Er was per direct een kamer vrijgekomen en daarom zouden ze over twee dagen al langskomen om hem op te halen. Daarom moest Josh hem nu het verhaal vertellen.

“Je wilt iets zeggen”, fluisterde zijn vader op een vlakke toon. Hij voorvoelde al iets, begreep Josh verward. Wat leek hij opeens weer goed bij zinnen! Was de dementie opeens weer weggezaakt? Dat kon toch helemaal niet! Maar toch, de huidige conditie van zijn vader in acht nemend, had Josh opeens grote twijfels of hij het zijn vader wel moest aandoen om hem hier weg te halen.

“Ja, pa, ik moet je iets vertellen...”, was Josh begonnen. Daarna had hij moeizaam het hele verhaal verteld. Het was pijnlijk geweest om te merken hoe ontdaan zijn vader was, maar hij had eerder verslagen dan boos geleken, alsof hij had geweten dat het moment ooit had moeten komen.

En nu, een paar dagen later, bevonden ze zich dus hier. Josh volgde maar half hoe de vrouwen nog een tijdje op zijn vader inpraatten, tot ze zich allemaal opeens tot hem richtten.

“Dat is toch zo?”, vroeg één van dames, mevrouw Tucker, met de zachte meelevende stem die zij vast altijd op professionele basis aansloeg.

“W-wat?”, vroeg Josh.

“We zeiden tegen je vader dat jij dit graag wilt voor hem, dat hij naar het tehuis gaat”, zei de andere vrouw, die het woordje ‘jij’ beklemtoonde.

Josh wist even niet wat hij moest zeggen, zeker toen hij de blik van zijn vader zag, waar zowel een zweem van angst als verdriet in te lezen was. Weer wakkerde de twijfel op, maar hij wist ook dat hij nu moest doorpakken.

“Ja, dat wil ik graag. Het is niet meer verantwoord dat mijn vader hier woont.”

De dames knikten dankbaar en wendden zich weer tot zijn vader, "Hoort u dat, meneer Stevenson."

Zijn vader reageerde aanvankelijk niet, maar zei toen: "Goed, als mijn zoon erop sta, dan ga ik. Het zal wel zo moeten..." Josh slikte moeizaam toen hij zag hoe zijn vader zich door de beide dames overeind liep helpen.

"Ieder het zijne", hoorde hij zijn vader nog gedachteloos prevelen, "Ieder het zijne..."

Hiermee was het moeilijkste onderdeel gelukkig voorbij, tot de opluchting van Josh. Toen hij eenmaal afscheid had genomen van zijn vader en hij door de beide dames van 'Emerald Haven' was meegenomen naar zijn nieuwe woonadres, had hij eindelijk de handen vrij om de spullen in te pakken die met zijn vader zouden meeverhuizen.

Hij werkte enkele uren in stilte alleen in het appartement, totdat de verhuizers arriveerden die zich zouden ontfermen over de meubels die zouden meegaan. De twee mannen (twee potige latino's) gingen meteen voortvarend aan de slag.

De verhuizers waren al bezig met het wegvoeren van een paar in paardendekens verpakte kasten, toen er oponthoud was in de hal. Josh liep geïrriteerd naar buiten en zag dat blijkbaar ook de burens van 16-3 met een verhuizing bezig was. Een smalle man met peenrood haar en een smal gezicht die wel wat leek op één van die poppen uit de Muppet Show, was zojuist bezig een grote smalle kist naar buiten te dragen.

Josh zuchtte gefrustreerd, het was ook altijd wat hier! Had hij net even ruimte nodig voor deze verhuizing, en nu dit weer, een *clusterfuck* van twee slechte geplande verhuizingen, waardoor ze elkaar hier flink in de weg liepen. En dat na weken waarin eerst de benedenburen aan een eindeloze verbouwing bezig waren geweest en een paar dagen geleden er opeens een heidens kabaal kwam van één de appartementen boven dat van zijn vader. Wat dat betreft was hij er zeker niet rouwig om dat hij nooit meer hoefde terug te komen in Archstone Residence. Dat was een ding dat zeker was!

Melanie Hadley

"Ik ben blij dat je er bent!" Het was Melanie Hadley die dat zei, net nadat ze een wolkje met rook uitgeblazen had. De barones rookte weer eens één van haar sigaretjes, bedacht Dominick zich smalend. Hij zat naast haar op de bank en wachtte in spanning af. Melanie drukte het restant van haar sigaretje uit in een asbak, draaide zich naar hem toe en pakte zijn beide handen vast.

"Ik schaam me zo", zei Melanie met een schuldig lachje, "Ik had dat laatst natuurlijk nooit allemaal mogen zeggen!"

Dominick perste er de gepijnigde glimlach uit die hij passend vond bij de situatie. Ze doelde natuurlijk op het telefoongesprek dat ze hadden gevoerd kort na hun laatste ontmoeting,

toen hij zo haastig de deur uit was gerend. Ze had tegen hem geschreeuwd. Dat hij haar in grote verwarring had achtergelaten. Dat ze aan alles was begonnen te twijfelen, zelfs aan zijn goede bedoelingen. En dat ze, toen ze voor de zekerheid toch maar checkte of haar kluis in orde was, merkte dat al haar waardepapieren ontbraken!

“Je bent een vuile dief”, had ze volledig over haar toeren gekrijst.

Dominick had geprobeerd haar tot kalmte te manen. Maar even had hij ook gespeeld met de gedachte om het maar gewoon bot toe te geven ook: ‘Ja, ik ben een dief!’ Wat maakte het nog uit ten slotte? En misschien werd het ook wel tijd om haar eens uit de tent te lokken. Dan kon hij zien of zij echt een spelletje met hem speelde. Maar ze maakte zo’n volledige hysterische indruk en leek zo ontdaan, dat het hem onmogelijk had geleken dat ze zelfs nu nog theater speelde en hij slikte het in.

“Ik wil je nooit meer zien!”, was het laatste wat Melanie had uitgebracht, voor ze de verbinding had verbroken.

Dominick was er niet eens zo erg door uit zijn hum geraakt. Al sinds die laatste middag bij haar, had hij immer toch ook zelf al niet meer veel fiducia in gehad in zijn hele ‘pluk de rijke weduwe’-plan. Maar toch, het was jammer. Al die tijd en energie die hij in haar had gestoken! Die smerige sigarettensmaak in haar mond nog buiten beschouwing latend. Maar toch was het aan hem blijven vreten, vooral dat hele gedoe met die waardepapieren. Als hij ze niet meer had en Melanie had ze óók niet, waar waren ze dan in hemelsnaam gebleven? Hij had er niets van gesnapt, nog steeds niet trouwens. Maar uiteindelijk was hij ook ermee opgehouden erover te piekeren.

Het boek moest worden gesloten.

Maar net toen hij alles voor zichzelf had afgesloten, had een paar dagen later Melanie opeens weer gebeld! Of hij alsjeblieft bij haar langs wilde komen. Ze wilde hem namelijk om vergiffenis vragen. Dominick was verbijsterd en met stomheid geslagen geweest. Maar toen Melanie was blijven aandringen, had hij uiteindelijk ingestemd.

En daarom zaten ze dus nu hier, elkaars handen stevig ineengestremd als oude geliefden, Melanie met een schuld bewust en betraand gezicht, opbiechtend dat zij er spijt van had. Het moest toch niet gekker worden!

“Zeg toch iets...”, snotterde Melanie.

“I-ik weet niet wat ik moet zeggen. W-wat is er gebeurd?”, bracht Dominick verward uit.

“De waardepapieren zijn gevonden, dat is er gebeurd”, zei Melanie, “Een paar dagen nadat jij was weggegaan, besepte ik dat het misschien wel de werkster was, die de papieren gestolen had. Felicia. Toen ik het haar vroeg, wist ze natuurlijk van niets; tenminste dat zei ze, dat valse wijf!”

Melanie was begonnen zich op te winden, want ze begon steeds harder te praten. Dominick drukte bemoedigend in haar handen en vroeg: “En toen?”

“En toen begon ik met haar de gastenslaapkamer te inspecteren die ze de vorige week grondig onder handen had genomen. En raad eens wat we vonden toen we het matras optilden?”

Dominick wist niets uit te brengen, terwijl de gedachten door zijn hoofd stormden. Ze had de papieren echt gevonden, besepte hij verbijsterd.

“De waardepapieren inderdaad”, bitste Melanie woedend, “Daar lagen ze. Het bewijs dat dat laaghartige werkstertje, dat miserabele stuk latijnsamerikaanse inteelt, haar handjes niet heeft kunnen thuishouden!”

“Ma-maar hoe?”, wist Dominick ademloos uit te brengen.

“Ze moet een keer haar kans hebben gegrepen toen in een onbewaakt moment de kluis openstond. Ze bewaarde die papieren daar net zo lang totdat ze kans zou zien ze het appartement uit te smokkelen.”

Dominick knikte en begreep opeens dat dit nog niet eens zo ongeloofwaardig was. Melanie had er een handje van de handtas van Felicia te controleren voor ze weg mocht. Hij had het altijd maar een beschamende toestand gevonden, maar ach, zo waren oude rijke weduwtjes die op hun geld zaten nu eenmaal.

“En ze wilde nog steeds niet toegeven, hè, dat misselijke wijf”, vervolgde Melanie nog steeds heel boos, “zelfs toen het bewijs er open en bloot lag! Maar goed, dat was wel anders hoor, toen de politie er eenmaal was. Eén en al schuld bewust gejack en gesnotter. Ze stortte volledig in... Haar verdiende loon!”

“O-ongelooflijk”, stamelde Dominick en hij meende het nog ook.

Er viel een stilte waarin Melanie weer enigszins tot rust kwam. En toen ze opkeek, was haar blik smekend en berouwvol: “Lieve Dom. Vergeef je mij dat ik jou verdacht heb?”

Dominick zweeg.

“Hoe kon ik zo dom zijn? Ach, stomkop die ik ben. Ik verdien zo’n knappe, eerlijke man als jij helemaal niet.” Melanie brak nu helemaal en veranderde in een zelfde soort wenend wrak als haar werkster, vermoedde Dominick. Ze werd er bepaald niet knapper door, vond hij: wat een lelijke tronie! Maar hij wist dat hij de kans die voor hem lag moest grijpen. Liefdevol streek hij een pluk weerbarstig grijs haar uit haar ogen en keek haar diep aan.

“Suikerspinnetje toch”, fluisterde hij, “het is toch al goed! Ik vergeef je...”

Melanie keek smekend naar hem op met haar door verlopen mascara omkranste ogen, “Meen je dat?”, piepte ze met een iel stemmetje.

“Maar natuurlijk toch”, zei Dominick, terwijl hij haar betraande gezicht in zijn handen nam, “Ik begrijp toch heel goed hoe van streek je moet zijn geweest dat je je waardepapieren kwijt was. Iedereen zegt dan wel eens nare dingen.”

“Oh, schat...”, bracht Melanie uit. Ze vloog hem om de schouders en drukte haar hoofd tegen het zijne. Haar magere lijfje schokte tegen hem aan, als dat van een bang vogeltje.

“Kom, kom. Alles is toch al goed!”, probeerde Dominick haar gerust te stellen. Hij klopte op haar rug, terwijl hij, ongezien voor haar, een brede grijns niet meer kon onderdrukken. Hij voelde zich opeens de koning. Zo dacht je dat je niets had, en zo waren zijn kansen opeens volledig onverwacht geheel gekeerd. Het ene moment was hij nog verstoten door Melanie en nu lag ze willoos in zijn armen. Precies zoals hij het wilde hebben!

Dat hele gedoe met die waardepapieren bleef natuurlijk wel heel gek. Hadden ze er die dag dan toch gelegen en had hij ze volledig over het hoofd gezien? Hij kon het moeilijk geloven. Maar het maakte ook eigenlijk weinig uit. Want bizar genoeg had heel die geschiedenis met die waardepapieren zijn positie alleen maar sterker gemaakt. Hij had zich bewezen als betrouwbare vriend en het zou wel heel raar gaan, wilde Melanie binnenkort nog twijfelen aan zijn eerlijkheid.

“Suikerspinnetje toch”, bromde Dominick innig tevreden.

“Schat”, bracht Melanie uit, haar stem gesmoord in zijn trui, “Ik hou van je.”

Dominick grijnsde breed toen hij zei: “En ik van jou!”

Harrison Bates

Harrison Bates haalde een paar keer diep adem in een poging om voldoende moed bijeen te schrapen. Hij bevond zich op de stoep, voor de centrale entree van het Archstone Residence, het gebouw waar hij ruim een week geleden een nacht had doorgebracht. Een nacht die helaas gruwelijk uit de hand was gelopen.

En dat terwijl alles zo positief begonnen was! Hij was in een opperbeste stemming geweest, die verder was versterkt door de enkele glazen whisky die hij had gedronken. Hoe had hij ook niet tevreden kunnen zijn? Na de zware werkdag bij Goldman Sachs, had hij tot rust kunnen komen in een prachtig appartement dat van alle gemakken was voorzien. En dan was er ook nog de kers op de taart geweest: de prostituee die hij had besteld bij de escortservice die hem door een collega was aangeraden.

Maar dat was ook waar het was mis gegaan...

Toegegeven, ze was een stoot, deze Chery, die zich keurig op de afgesproken tijd bij hem had aangediend. Ze was gekleed in een pikant zwart jurkje en wist zelfs op die torenhoge hakken een wiegend loopje vol te houden dat Harrison meteen opwond.

Nadat ze hem een kus op de wang had gedrukt alsof ze al eeuwen goede vrienden waren, liep ze voor hem de woonkamer in en onderwierp die aan een grondige inspectie.

“Zo, dat ziet er niet verkeerd uit allemaal, meneer Bates”, zei Chery en ze draaide zich naar hem om; “Of zal ik je Harry noemen?”

“Harrison graag”, zei Harrison enigszins geïrriteerd, “Harry is de naam van mijn vader en daaraan word ik niet graag herinnerd.”

“Harrison dan”, zei Chery lichtvaardig, die geen enkele nieuwsgierigheid toonde in het waarom van zijn opmerking. Ze liet de vingertoppen van haar slanke vingers goedkeurend over het gladde leer van één van de fauteuils in *Louis Quatorze* stijl glijden.

“Iets te drinken?”, vroeg Harrison, die naar de drankentafel was gelopen en zichzelf alweer een nieuwe glas whisky inschonk.

“Graag, schat”, zei Chery, “breng je hem mee hier naar toe?” Ze liet zichzelf sierlijk zakken op de zachte suède bank, haar lange benen kuis gekruist op een wijze die volgens Harrison fysiek volstrekt onmogelijk was voor mannen.

Harrison liep met de twee glazen naar haar toe en ging naast haar op de bank zitten.

“Dank je, schat”, glimlachte Chery, terwijl ze haar hand even op die van hem legde. Toen nam ze een slok en slaakte een zucht van voldoening.

“Nee, leuk appartement heb je hier”, koerde ze tevreden.

Harrison voelde zich opgewonden worden en boog zich naar haar toe: “En leuke tietjes heb jij hier!” Zijn hongerige handen gleden over de stof van haar jurkje en bevoelden haar vrouwelijke vormen.

“Ho, ho, niet zo snel, tijger”, lachte Chery die iets naar achteren schoof, “Laten we eerst eens even wat praten...” Ze boog zich weer naar voren en legde haar hand op zijn ontblote arm.

Harrison had zijn overhemd al enige tijd uit en had nu alleen nog een hagelwit T-shirt aan. T-shirts, daar was hij altijd heel precies in en hij droeg alleen exemplaren die onberispelijk wit en fonkelnieuw waren. Meestal gooide hij ze na één of twee keer dragen al bij het afval. Een tophandelaar bij Goldman Sachs moest er nu eenmaal optimaal bijlopen, dat werd gewoon van je verwacht.

“Sterke armen heb je”, prees Chery hem opzichtig, “en een mooie tatoeage ook!” Ze streek met haar zachte handen over de gestileerde leeuwenkop die Harrison, samen met enkele collega’s, had laten tatoeëren op zijn bovenarm. Harrison zei niets, maar liet alleen zijn strelende rechterhand omhoog kruipen langs haar been.

“Wat betekent het?”, vroeg Chery poeslief.

Harrison verlegde de aandacht naar haar gezicht. Ze leek oprecht geïnteresseerd en hij vertelde haar over zijn visie dat zijn werkgever Goldman Sachs in de moderne wereld, de nieuwe koning van de jungle was. Ergo de leeuwenkop.

“Dus jullie vergelijken jezelf met een leeuw?”, vroeg Chery nadenkend. Harrison knikte en liet zijn aandacht alweer afglijden naar haar benen.

“Mag ik heel vrijpostig zijn en vertellen met welk dier jullie zakenbankiers ook wel worden vergeleken”, teemde Chery met een ondeugende glimlach, nadat ze een slokje whisky had genomen.

“Ja?”, zei Harrison zonder veel aandacht. Zijn hand was inmiddels onder haar jurkje.

“Een teek”, zei Chery en toen Harrison het woord tot zich had laten doordringen, keek hij haar weer verbaasd aan. Ze leek het nog te menen ook.

“Een parasiet dus”, verduidelijkte Chery nog steeds met die lieve glimlach, terwijl ze met een hand zijn wang streek, “Tenminste, dat heb ik wel eens gelezen van een vrouw die bij jullie gewerkt heeft en ontevreden weg is gegaan. Zij vertelde dat ze Goldman Sachs ziet als een grote parasiet, die haar tentakels heeft uitgespreid naar alle economische centra ter wereld en hier geld wegzuigt zoals een teek bloed zuigt uit zijn gastheer...”

Het duurde even voordat Harrison het gezegde tot zich had laten doordringen. Ze had het echt over diezelfde vuile hoer waar hij ook wel eens had samengewerkt, besepte hij. Dat verraderlijke secreet had Goldman Sachs een dolk in de rug gestoten door al haar vullis naar buiten te brengen. Hij was nog steeds zo boos hierover dat hij haar met liefde een langzame pijnlijke dood wilde bezorgen. En nu liep dit onwetende trientje hier op met een uitdagend glimlachje diezelfde nonsens te verkondigen. Wilde ze hem gewoon een beetje plagen, of was ze hem ronduit aan het provoceren?

“Nou, schat”, hield Chery vol, “vind je ook niet dat dit leeuwje hier misschien niet beter een teekje had kunnen zijn?” In de glimlach die ze toen produceerde, zag Harrison opeens iets uitgesproken pedants. Ze zat hem echt uit te dagen, begreep hij opeens! Dit onbenullige hoertje zat hem, veelbelovend handelaar van Goldman Sachs, toekomstig koning van de wereld, belachelijk te maken! De woede wolkte opeens in hem omhoog als de paddenstoel van een kernexplosie. Hij greep haar arm stevig vast en duwde haar van zich af.

“Jij moet heel erg oppassen, dametje”, bitste hij haar toe.

Opeens verscheen er angst in haar zo-even nog zelfvoldane gezichtje; “Maar schatje”, piepte ze, “Zo bedoelde ik het toch helemaal niet, ik was je toch maar wat aan het plagen... schatje! Laten we het toch over iets anders hebben.”

Chery bracht haar vrije arm verzoenend naar hem toe, maar Harrison greep ook die vast en kneep nog harder. Hij zag hoe ze steeds angstiger werd en tot zijn verbazing merkte bij zichzelf dat hij dit niet onplezierig vond. Het feit dat hij hier een meisje vast had dat volledig aan hem was overgeleverd en waarmee hij kon doen wat hij wilde, wond hem op. Hij was hier degene die bepaalde wat er gebeurde! Als hij wilde dat ze zou kruipen, dan zou ze kruipen! Harrison merkte opeens heel sterk hoezeer hij snakte naar dit gevoel van superioriteit. Vandaag op het werk had hij al de hele dag moeten kruipen voor zijn meerderen, nu was het tijd dat hij degene was die deze macht had.

“Harry!”, riep Chery in paniek.

Het was de lont in het al smeulende kruitvat, “Noem me geen Harry, godverdomme!”

En toen had hij haar voor het eerst geslagen, midden in haar gezicht. Het was het startsein geweest voor alles wat nog zou komen. Voor hem had die ene klap aangevoeld alsof er een dam was doorgebroken. Opeens was alle woede en frustratie die hij blijkbaar in zich had, met alle kracht naar buiten gedrongen. En het was alsof door die ene klap er opeens een grens was overschreden. Harrison had niet meer kunnen stoppen en haar vaker geslagen, en

harder. Hij had op een diepere en veel bevredigender manier genoten van haar angst en pijn dan hij ooit had gekund met alleen maar seks.

Niet dat hij haar daarna natuurlijk niet verkracht had op het bed. Maar alles wat hij daarna had uitgevroten met dat vleesmes, dat had niets meer met seks te maken. Dat had te maken met het botvieren van nog diepere driften dan de puur vleeselijke lusten ...

En alhoewel hij aanvankelijk moeite had moeten doen om zelfs maar aan het gebeurde terug te denken, was er inmiddels ergens in hem een besef groeiende dat het voor hem niet bij deze ene ervaring kon blijven. Nu het beest ontketend was uit zijn hok, kreeg je het niet meer terug!

Maar goed, dit alles betekende nog steeds niet dat Harrison Bates nu, bijna een week later en staand voor Archstone Residence, zich op zijn gemak voelde. Nee, hij deed het bijna in zijn broek! En dat kwam niet door het morele aspect van zijn misdaad, maar wel door het juridische. Hij was kortweg doodsbang dat hij in de gevangenis zou belanden.

En meer nog dan dat, Harrison was ronduit verbijsterd dat dit inmiddels ook niet gebeurd was! Iemand had toch, sinds hij na die bewuste nacht in paniek de stad was uit gevlucht en de eerste vlucht terug naar Chicago had genomen, al lang die dode vrouw in het appartement moeten vinden? De politie had toch al tijden geleden moeten zijn ingelicht? En hoe kon het dan zijn dat hij nog steeds vrij rondliep?

Hij snapte er niets van...

Het was om die reden dat hij een dag eerder besloten had een vlucht terug te nemen naar New York. Hij moest het gewoon weten! Hij had al een goede week kapot van de zenuwen ondergedoken gezeten in zijn appartement in Chicago, zogenaamd geveld door een griepje. Hij had intussen geen enkele collega durven te bellen, bang voor wat hij te horen zou krijgen, en hij had ook geen enkel telefoontje durven aan te nemen. Hij had zich gerealiseerd dat hij, als dit nog langer zou duren, hier volledig aan onderdoor zou gaan. Hij moest nu echt weten waar hij aan toe was.

“Nou, vooruit met de geit”, spoorde Harrison zichzelf aan en hij nam nogmaals een flinke teug lucht. Toen stapte hij de entree binnen. Het ritje in de lift ging deze keer vlekkeloos, de hal was precies zoals hij hem herinnerde en niet veel later drukte hij de sleutel al in de deur van appartement 16-4. Zonder zichzelf nog kans te geven zich te bedenken draaide hij de sleutel om en liep naar binnen.

Hij liep hij de woonkamer binnen. Hij had de woning in een absolute ravage achtergelaten. Omver gegooid meubels, whisky-vlekken in het tapijt. Bloedsporen, natuurlijk. Maar van dat alles was niets meer over! Het appartement was even onberispelijk zoals hij het in eerste instantie had aangetroffen. Hij was verbijsterd!

Ademloos liep hij door naar de slaapkamer. Hij moest zichzelf vasthouden aan de deurpost toen hij de deur had opengezwaaid. Even vlekkeloos als de woonkamer: het bed strak

opgemaakt, zelfs bijna zonder een enkele vouw in het dekbed. Van het gemutileerde lijk van Chery geen spoor te bekennen.

Hoe was dit mogelijk? Harrison liet zich neerzakken op de grond en kon enkele momenten alleen maar proberen zijn ademhaling onder controle te krijgen. Toen hij eindelijk weer een beetje lucht kreeg, probeerde hij rationeel te redeneren. Oké, iemand was dus na hem in het appartement geweest. Maar die had dus niet de politie gebeld maar in plaats ervan alle troep achter hem opgeruimd. Maar wie? En waarom?

Harrison veerde op toen het onontkoombare antwoord hem inschoot. Goldman Sachs! Iemand van zijn werk was hier natuurlijk geweest. Die had het ongetwijfeld verteld aan zijn meerderen. En die hadden besloten hem in te dekken. Natuurlijk, waarom ook niet?

Harrison was in hun ogen ongetwijfeld een veelbelovende medewerker. Die zouden ze toch niet zomaar voor de haaien gooien en overleveren aan het justitiële systeem? En daarnaast, denk eens aan de imago-schade voor Goldman Sachs zelf, als uit zou komen dat één van hun mensen een sadistische moordenaar was. Natúúrlijk zouden ze dat niet doen! Ze zouden de beerput dichtgooien! Wat was het leven van één zo'n onbenullig hoertje nou helemaal waard; daarvoor liet je toch niet de carrière van een getalenteerde medewerker als hij voor op de klippen lopen? Misschien hadden ze bij Goldman Sachs wel een vaste procedure voor probleempjes als het zijne. Een opruimteam. Het zou hem niets verbazen!

Harrison kon zich niet bedwingen om te glimlachen en hij merkte dat hij zijn ogen vochtig waren van de emotie. Waarom had hij hier niet eerder aan gedacht? Hij voelde zich opeens heel onnozel. En ontzettend opgelucht natuurlijk, want hij besepte dat hij nog een prachtige toekomst voor zich had. Alles lag open en hij was helemaal vrij. En met dit besef slaakte Harrison een luide kreet. Nee, het was meer een dierlijke brul: als dat van een leeuw!

Een klein uur later was Harrison nog steeds in het appartement. Hij was van plan een laatste borrel te drinken, voor hij de telefoon zou opnemen en zijn leidinggevende op het werk zou bellen. Natuurlijk zou geen van hen ook maar een toespeling maken op hetgeen hier gebeurd was, maar dat hoefde ook helemaal niet. Ze begrepen elkaar wel tussen de regels door, zelfs als die regels zelf bestonden uit een boze tirade over waar hij in hemelsnaam de afgelopen week uitgehangen had. Dat zou hem allemaal niets meer uitmaken, bedacht hij opgeruimd, hij zou het allemaal gelaten over zich heen laten komen.

Toen Harrison zijn koffertje opende om zijn mobieltje te pakken viel zijn oog op de krant die hij vanochtend werktuiglijk op het vliegveld had mee gegrist. "Bloedbad", zag hij staan en hij vouwde enigszins nieuwsgierig geworden de krant verder open.

"Bloedbad lijkt een afrekening in maffiakringen", luidde de volledige kop en toen hij door las, bleek dat het ging om wat vermoedelijk een afrekening in het criminele circuit was, meer specifiek binnen de Russische maffia. Inderdaad een bloedbad, vond Harrison, met naar verluid meer dan twintig doden, waaronder de *capo di tutti capi* zelf, ene Mad Vlad Bezuchov.

Nooit van gehoord, dacht hij. Het hele voorval werd uitgebreid beschreven en hierna in verband gebracht met de moord op een bekende steenrijke zakenman, diezelfde avond. Het ging om ene Trelawney Mandel, de oprichter van de website Getit.com. Die zat natuurlijk ook zelf kniediep in dat wereldje, dacht Harrison zonder enig medeleven. Dat zal hem leren om in de poep te roeren!

Hoe luidde het Latijnse gezegde ook alweer dat hij ooit als kind geleerd had op de jezuïtenschool? Oh ja: "*Da cuique suum*". Ieder het zijne.

En zo was het maar net!

Luca Tonetti

Luca Tonetti leunde achterover op zijn klapstoeltje en vouwde zijn handen achter zijn hoofd. Hij slaakte een tevreden zucht en sloot voor enkele momenten zijn ogen.

"Dacht je dat je klaar was of zo, luie donder!", hoorde hij een vrouwenstem. Hij opende zijn ogen en zag dat een breed lachende Angie voor hem stond.

Luca richtte zich iets op en spreidde zijn handen. "Volgens mij hangen ze allemaal hoor!" Angie keek gemaakt verbaasd om zich heen en zei: "Verrek, je hebt gelijk!"

Ze draaide een volle 360 graden om haar as en kon op die wijze alle 24 schilderijen zien die Luca samen met Beaker het afgelopen uur had opgehangen aan de omringende muren.

De gehele Mandel-collectie, met een geschatte waarde van minimaal 350 miljoen dollar, Luca herhaalde dat bedrag graag zo vaak mogelijk in zijn hoofd, omdat het zo magisch klonk. En hier hing de verzameling nu, in dit lege kantoorgebouw in Jersey, dat Butch voor dit doeleinde had gehuurd.

"Wat een alleraardigste schilderwerkjes", ging Angie gekscherend door en ze zei met een dommig stemmetje: "is dit soms het atelier van de dagbesteding voor verstandelijk gehandicapten?"

"Nee hoor, die hadden nooit zo mooi dat schilderij in één kleur kunnen schilderen, zonder er een klierboel van te maken". Het was Beaker die dit zei en hij wees naar één van de werken van Mark Rothko, voor hij op een klapstoel naast Luca neer plofte.

"Gut, nee, nu zie ik het! Het is zowaar een schilderij met een waarde van 20 miljoen dollar", lachte Angie, "Hoe kom je daar toch aan?"

"Goed gedaan hè?", zei Beaker met een zelfvoldane grijns.

"Yeah, *Clam Diggers!*", bracht Luca uit bij wijze van yell en hij maakte een high five met Beaker.

"Clam Diggers' hangt daar", zei Butch die net kwam binnen lopen met aan beide handen een tasje hangend met eten van de Chinese afhaal. Hij maakte met zijn hoofd een beweging richting het werk van Willem De Kooning, waarvan iedereen wist dat het zijn persoonlijke favoriet was.

“Joepie, voedsel!”, riep Angie uit. Ze stortte zich op een stoeltje en griste haastig wat plastic bestek bij elkaar van het stapeltje dat daar al lag. Zij was van hun vieren altijd degene die het meeste at en toch slank als een den bleef. Het was een gave, had zij al vaak genoeg gezegd.

“Hier, uitgehongerde wolven”, zei Butch, die de tasjes op tafel neer liet ploffen, “ik trakteer. Dat kan er wel af, met wat we deze week verdiend hebben.”

Hij ging zitten en pakte een blikje bier uit het sixpack dat daar lag. “Hoeveel was het ook alweer, Luca?”

“Driehonderdvijftig miljoen”, grijnsde Luca.

“Driehonderdvijftig miljoen, inderdaad”, lachte Butch, “Smakelijk eten!”

En met die woorden zetten ze zich aan een welverdiende maaltijd.

Hun meesterstuk had geweldig uitpakkt. Luca wist nog precies hoe het was begonnen, enkele maanden geleden, nadat hij met hun zijn informatie had gedeeld over Trelawney Mandel. Ze hadden toen inmiddels al uitgevonden dat Mandel een geheim appartement had waar hij zijn enorme collectie had samengebracht en wisten ook al precies hoe dit er allemaal uit zag. Ze hadden alleen nog geen flauw idee hoe ze die collectie ooit zouden kunnen stelen. Butch had het probleem tijdens die bewuste avond kernachtig samengevat: “Oké, we hebben dus een kunstverzameling die zich bevindt in één van de vier appartementen op de zestiende verdieping van de Archstone Residence. Mandel heeft achter de voordeur een extra verdedigingslinie laten oprichten, die onmogelijk is te passeren. Bovendien zijn alle schilderijen zo grondig bevestigd aan de wanden, dat het minimaal twee uur werk is om ook nog maar één schilderij los te krijgen. Dit terwijl de responstijd van de club spierbundels van Torsten Wetterau minder dan 20 minuten is nadat het alarm is afgegaan.”

De anderen knikten ernstig en Butch vervolgde: “Maar goed, zelfs als we die schilderijen allemaal op tijd los krijgen, moeten we ze ook nog weg krijgen zonder dat de directe burens argwaan krijgen.”

“Wie wonen er dan?”, vroeg Luca.

“Eén van de appartementen wordt gehuurd door een zakenbank en wordt maar sporadisch gebruikt. Maar in de andere twee wonen wel mensen, namelijk twee bejaarden, die bijna altijd thuis zijn”, antwoordde Butch.

“En die beveiliging in het appartement, is daar omheen te komen?”, vroeg Angie.

“Niet als we via de voordeur komen”, antwoordde Beaker, de techneut, “want er is echt onvoldoende tijd om dan het systeem te saboteren voor het alarm af gaat.”

Er viel een stilte voor Beaker vervolgde: “Maar theoretisch gezien zou het mogelijk zijn om via de zijkant te komen, daar is in het veiligheidssysteem geen rekening mee gehouden. Ik zou theoretisch vervolgens van binnenuit de beveiliging kunnen opheffen.”

“Bedoel je via een aangrenzend appartement?”, vroeg Angie verbaasd.

“Ja”, zei Beaker, “en dat is niet eens zo moeilijk, want met de juiste apparatuur heb je binnen een uurtje een gat dwars door een spouwmuur geblazen zonder al te veel lawaai te maken.”

“Maar dan moet dat aangrenzende appartement wel beschikbaar zijn”, zei Luca nadenkend.

“Juist”, zei Butch, “en mevrouw Melanie Hadley, want zo heet de betreffende buurvrouw, lijkt me net echt toegenegen mee te werken aan ons plannetje.”

“*Che palle!*”, slaakte Luca maar eens een vloek van zijn verre voorouders.

“*Che palle indeed!*”, stemde Butch in.

Er viel een nadenkende stilte, tot Butch vervolgde: “Laten we de problemen maar eens per stuk bekijken. Het eerste is: hoe vinden we voldoende tijd om sowieso die schilderijen allemaal van de wanden te krijgen.”

“De tijd stilzetten?”, vroeg Luca, waarmee hij een boze blik verdiende van iedereen.

“Je zou iedereen al die tijd moeten afleiden”, opperde Angie.

Butch knorde nadenkend, “Hoe bedoel je dat?”

“Nou, een rookgordijntje opwerpen?”, wierp Angie op.

“Ze laten denken dat de schilderijen helemaal niet gestolen zijn?”, vroeg Luca.

Butch hief nadenkend een vinger en zei na enige momenten: “Nee, andersom: ze laten denken dat de schilderijen gestolen zijn, terwijl ze dat helemaal niet zijn!”

Luca keek Beaker en Angie verbaasd aan. Beiden keken even verbaasd terug.

“Nee, nu heb ik het”, zei Butch met groeiende opwinding, “We laten die schilderijen gewoon waar ze hangen!” Hij keek Angie indringend aan; “Angie, zei jij niet dat in dat gebouw veel appartementen leeg stonden?”

Angie knikte: “Tja, de crisis hè? Toevallig staan op de verdieping eronder zelfs drie van de vier appartementen leeg!”

“Ook het appartement direct onder dat van Mandel?”

“J-ja”, antwoordde Angie onzeker.

“Wacht eens even”, brak Beaker in, “wat ik zei over binnenkomen via de zijkant, geldt niet voor de onderkant, hoor. Als we een gat slaan door de vloer, dan gaan meteen alle mogelijke alarmen af! Er ligt namelijk een heel net met sensoren onder de vloerbedekking verscholen!”

Butch schudde zijn hoofd, “Dat bedoelde ik niet.” Hij richtte zich tot weer Angie, “Angie, zou jij herkennen of je op de vijftiende of zestiende etage zit? Zou je merken dat je drie meter of zo dichterbij de grond zit?”

“Ehh, ik denk het niet. Niet op die hoogte. Hoezo?”

Butch grijnsde: “Nou, ik heb een idee! Wat nou, dame en heren, als we Mandel’s appartement tot op het kleinste detail kopiëren? Tot en met bij wijze van spreken de krassen op het tafelblad?”

Ze keken hem allemaal perplex aan, maar Butch was nu niet meer te houden. “Zien jullie het niet? De klassieke illusionistentruc. Afleiding! Laat je publiek ergens anders naar kijken dan waar ze zouden moeten kijken. En zo zien ze niet dat die kist, waar eerst nog het konijn in

zat, nog steeds is gevuld met een konijn, maar alleen staat er nu een listig geplaatste spiegel voor, zodat die alleen leeg lijkt.”

“Je vergist je, die truc is toch met een hoed”, bracht Angie in.

Butch schudde boos zijn hoofd, “Dat maakt toch niet uit! Het gaat om het principe.

Afleiding. Wat nou als we Trelawney Mandel afleiden van zijn appartement door hem alleen maar te laten geloven dat die leeg is!”

Het begon Luca te dagen: “Door een etage lager een exacte kopie van dat appartement na te bouwen, maar nu zonder de schilderijen...”

“... en met geloofwaardige inbraaksporen en alles erbij”, vulde Butch hem tevreden aan. De stilte die viel knetterde bijna van het intensieve denkwerk.

“Mandel zal dan vast denken dat hij beroofd is en totaal over de rooie gaan”, vervolgde Luca.

“En als wij hem intussen steeds verder kunnen afleiden, hebben wij inmiddels alle tijd om daadwerkelijk in zijn echte appartement in te breken en alle schilderijen los te krijgen”, zei Butch tevreden.

Beaker begon heftig met zijn vinger te bewegen: “Ja, dat is mogelijk. Dat is mogelijk! Ik zou de software die de liften aanstuurt kunnen saboteren. En iedereen die naar de 16^e wil, naar de 15^e kunnen sturen!”

“Shit, Butch”, bracht Angie vol bewondering uit. Dit kan wel eens gaan werken!”

In de weken die volgden waren ze vol goede moed begonnen met de voorbereiding van hun plan. Het direct beneden gelegen appartement was inderdaad te koop en Butch had meteen een bod gedaan dat de verkoper niet had kunnen weigeren. Nog geen twee weken daarna hadden ze de sleutel al en konden ze beginnen.

Beaker had in diezelfde tijd de bewakingscamera's die overal in Mandel's appartement hingen kunnen hacken en alle beelden verzameld, zodat ze een gedetailleerde indruk hadden gekregen van het interieur van deze woning. Luca was hierna meteen begonnen met het zoeken van exacte kopieën van de meubels en de rest van de woninginrichting.

Maar ook Angie had niet stilgezeten ten slotte. Zij had haar charme in de strijd gegooid om bij de liftinstallateur de toegangscodess los te krijgen van hun software. Beaker had vervolgens getest of hij de juiste aanpassingen kon maken en dat verliep allemaal vlekkeloos.

Maar natuurlijk was er nog steeds het probleem dat Melanie Hadley heette. Ze hadden immers nog steeds de beschikking over haar appartement nodig om sowieso binnen te kunnen dringen in Mandel's heiligdom.

“Kunnen we haar niet gewoon een poedertje door de thee mengen”, vroeg Angie, “voor die oude taart is de rit toch bijna afgelopen!”

“Foei Angie”, bestrafte Butch haar, “Je weet dat we geen mensen vermoorden. Daarvoor zijn we veel te netjes opgevoed.”

“Verdoven dan”, opperde Angie.

“Nee”, besloot Butch, “veel te gevaarlijk.”

“Wat nou”, zei Luca, zichzelf afvragend of hij zich met dit idee belachelijk zou maken; “als we Melanie ook gewoon een etage verhuizen. Het appartement beneden haar staat toch immers ook leeg?”

Beaker en Angie keken hem aan alsof hij gek geworden was, maar Butch keek hem met een twinkeling in de ogen aan, “Dat idee staat me aan! Dan hebben wij volop de ruimte om ons werk in alle rust te doen.”

“Nou ja, het moet toch niet gekker worden”, riep Angie uit, “Waarom verhuizen we dan niet meteen iederéén naar een verdiepinkje lager?”

Butch keek haar grinnikend aan; “Ja, waarom niet eigenlijk?”

Luca kon zich nog goed herinneren hoe absurd het idee in eerste instantie had geklonken, om de hele zestiende etage een verdieping lager exact na te bouwen. Maar hoe langer ze er over gediscussieerd hadden, hoe beter hun het idee in de oren was beginnen te klinken. Ze waren het er allemaal over eens dat Melanie Hadley het grootste struikelblok was. De oude Stevenson, die toch al slechtziend, zo niet blind was, zou het nog niets eens merken als hij op een andere planeet werd gedropt, in de woorden van Butch. En het appartement dat werd gebruikt als logeeradres door die zakenbank, moest al helemaal geen probleem zijn, die had immers alleen soms losse logés.

Zonder al te veel extra moeite konden ze dus de hele zestiende etage in hun afleidingsmanoeuvre meenemen. En dit had belangrijke voordelen. Als alle bewoners weg waren, hadden ze op hun etage volop de handen vrij bijvoorbeeld. En er was er ook verreweg het minste gevaar dat het mis ging met de gesaboteerde lift. Nee, al met al hadden ze besloten, dus hoe vergzocht hun plan ook leek, ze toch wilden proberen dit tot uitvoering te brengen.

Natuurlijk betekende dat ten eerste dat ze nog drie appartementen zouden moeten aankopen. De eerste twee bleken opnieuw geen probleem, want die stonden te koop. Toen Butch hen de vraagprijs bood, haptten de eigenaren meteen gretig toe. De crisis, he? Het was een flinke hap uit hun oorlogskas, maar ze hadden het geluk dat die goed gevuld was, omdat een aantal potentiële kopers van hun schilderijen hen een voorschot hadden betaald. Ze hadden die wel enigszins moeten voorliegen over het feit dat die schilderijen technisch nog niet helemaal in hun bezit waren, maar dat was maar een detail (wederom de exacte woorden van Butch).

Het derde en laatste appartement was een iets groter probleem, maar na een paar subtiele overtuigingsmethodes van Butch, die hij niet nader had verduidelijkt aan de rest, had ook die bewoner toegehapt.

Waarna ze natuurlijk eigenlijk voor de ingewikkeldste opgave stonden: het maken van een exacte kopie van alles en hier had met name Luca zich vol enthousiasme voor gegoooid. Dit zou zijn kunststukje worden! Zoals Thiemo de Kater een paar jaar geleden moment van glorie had gehad door de 'Gachet' zo goed te kopiëren, zo zou dit zijn '*magnum opus*' worden.

En zo zocht hij zich suf aan geschikt meubilair en de juiste kleur vloerbedekking, terwijl Angie hem op haar onnavolgbare manier wist te voorzien van gedetailleerde informatie over de interieurs van alle appartementen. En Beaker en Butch hadden zich in deze tijd vooral geworpen op de verbouwingen die nodig waren.

Het had Luca verbaasd hoe makkelijk het eigenlijk was om de appartementen te kopiëren. Zowel Melanie Hadley als Walden Stephenson bleken heel veel meubels te hebben van een meubelzaak uit de buurt, die deze nog steeds verkocht. En het appartement van de bank leek zelfs wel een etalage te zijn van een chique woonwinkel in *downtown* Manhattan.

Het moeilijkste waren dan nog de echt persoonlijke spullen, zoals foto's en paperassen. Maar ze besloten dat ze die tijdens de grote wisseltruc zouden moeten laten meeverhuizen.

En zo was uiteindelijk het moment van uitvoering gekomen. Op 2 november waren eindelijk een keer alle bewoners van de zestiende etage tegelijkertijd uit huis en ze hadden dit moment gekozen om hun grote wisseltruc in werking te stellen. Het was nog een flinke klus geweest. Het verhuizen van de persoonlijke spullen van meneer Stephenson en mevrouw Hadley had meer tijd gekost dan verwacht, zeker toen ze ook nog een 50 kilo wegende kluis van de oude vrouw hadden moeten overhuizen. Maar uiteindelijk was alles toch nog ruim op tijd gelukt.

Vanaf dat moment was het grote raderwerk pas echt gaan draaien. En natuurlijk ging alles anders dan verwacht. In die dagen hadden ze gespannen alles in de gaten gehouden van wat er gebeurde op de vijftiende etage, waar ze meer dan 30 camera's hadden geïnstalleerd.

Zo was het verrassend dat het juist de halfblinde meneer Stevenson was die er rosvast van overtuigd was dat hij ergens anders was. Gelukkig maar dat hij niet geloofd werd! Mevrouw Hadley intussen had niets door en in de dagen dat ze een etage lager woonde, hadden ze via de camerabeelden begrepen dat ze in haar relatie met de een veel jongere '*golddigger*' al even onopmerkzaam was. Ach, het was niet hun probleem...

Het appartement van de zakenbank was echter de grootste verrassing. Ze hadden de camerabeelden hiervan niet eens gevolgd in de veronderstelling dat het appartement

gewoon leeg was en waren daarom nogal overdonderd door de enorme ravage die de onverwachte logé hier op een dag voor hun had achtergelaten.

Beaker moest de hele moordpartij op camera hebben vastgelegd, maar geen van hen voelde ook maar enige aandrang dit terug te kijken. Dat zij degenen waren die het lijk hadden moeten laten verdwijnen, was al erg genoeg.

Maar dan was het grootste succes van hun operatie nog niet benoemd en dat was natuurlijk de reactie van Mandel zelf. Die was echt met open ogen in de val gelopen die ze voor hem hadden klaar gezet. Zoals verwacht was hij over de rooie gegaan, zodat helder denken sowieso moeilijk was geworden.

Zelfs de valse vingerafdrukken om hem nog verder van het spoor te brengen, hadden perfect uitgekapt. Precies zoals de bedoeling was hadden ze hem hiermee weten op te zetten tegen de Russische maffia, een verzameling heel nare misdadigers waar ze zelf de laatste tijd ook veel problemen mee had gehad.

Ja, Mandel was helemaal van het padje geraakt, nog meer dan ze ooit hadden verwacht. En door een complete oorlog te beginnen tegen de Russen, had Mandel de *Clam Diggers* enorm geholpen. Hij had twee vliegen in één slag geslagen. Want, hoewel ze nooit vooraf hadden kunnen bevroeden dat zowel Bezuchov als Mandel het loodje zou leggen in die confrontatie, was het hun wel verdomd goed uitgekomen.

En zo hadden ze zelf de handen vrij gehad om in de kleine week na 2 november in alle rust hun operatie verder tot uitvoering te brengen. Ze begonnen natuurlijk met het slaan van een gat in de muur van Melanie Hadley's appartement. Hierna waren ze zonder problemen Mandel's appartement binnengedrongen en hadden ze dat van binnenuit diens alarmsysteem kunnen platleggen, zoals Beaker al voorspeld had. Vervolgens hadden ze nog dagen de tijd om in alle rust alle schilderijen één voor één van de muren te halen en gereed te maken voor transport. En toen dat eenmaal klaar was hadden ze alleen nog maar de grote wisseltruc in omgekeerde richting moeten uitvoeren, door iedereen weer terug te verhuizen. Alle bewoners van de zestiende etage keerden zo weer terug op hun goede verdieping. En de hele vijftiende etage werd helemaal leeg geruimd en weer te koop gezet. Goed behouwd was er alles aan het einde van de operatie alles weer teruggekeerd naar het oude. Er was alleen één belangrijk ding veranderd. Want nu hadden zij de schilderijen in bezit!

Het was briljant, wist Luca. Een meesterstuk! En dat ze nu uiteindelijk alle schilderijen hier bij elkaar hadden in dit kantoorgebouw in Jersey, hadden daarom ze ook gewoon zonder meer verdiend. Iedereen verdiende waar hij recht op had, had hij vroeger altijd gehoord van zijn ouders, en het leek er inderdaad op dat dit nog waar was ook!

“Nog wat Kip Sechuan?”, vroeg Angie en Luca schrok op uit zijn gedachten.

Hij glimlachte: “Graag. Schep maar vol!”

"*Da Cuique Suum*", zei Angie, terwijl ze zijn bord idioot vol laadde.

"Wat?", vroeg Luca.

"Hè?", vroeg Angie, "Oh, die spreuk? Geen idee wat die betekent. Mijn opa zei dat vroeger heel vaak als hij zag dat ik alweer voor een tweede bord eten ging. Het leek me ook nu wel passend...."

"Ik weet wat het betekent", zei Butch met een mond vol eten.

Ze keken hem allemaal vragend aan.

"Ieder het zijne!"

Einde